

-000000000000 0000000000000 0000000 000000 0000000000 8. 000000000000 000000 00000 000000000000
0000000 00000000000 0000000000 000000000. 00000000000000000000000000000000 00000000 00000000000000 000000
00000000000000000000. -0000000000 -

இவன் தற்காலத்து நாகரிகப் பையன். ஆனால், யாழ்ப்பாண வதை கப்பிடிப்பு இறக்கம். சமய ஆசாரங்கள், விளையாட்டு வினோதங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள் என்று நிகழ்ந்தால் நாட்டுப் பிரச்சினையை ரந்தாவிட்டதாக இவன் கண்ட அரசியல் ஞானம். இளம் சந்ததியான இவனுக்கும் பழம் மூத்துப் பாட்டியே ஞானக்கூறு.

‘இந்தா ரண்டரயாகுது....’

சுரஷே மனசுள் லசோன கீ த சுகம் நீ விற்று. சோர்ந்த உடல் சூரி ரித்து, சடூதி உற்சாகம் கொண்டது. இடது கை விளிம்புச் சட்டை கிளப்பி ‘வார்ச்’ பார்க்க, முகத்தில் குதிகல மயைல் பம்மிய ஆனந்த பரவசம்.

‘இன்னும் அஞ்சு நிமிசம் இருக்கு’

‘சுவேயர் சட்ட’ அவன் கையில் அவசரகாலமாகியது. ‘ஹங்கரில்’ கொழுவினான். ‘பாற்றும் பஷேன் பை’ திறந்து சாடையாக முகம் அலம்பி, துவாய் எடுத்துப் பறதியாகத் துடைத்த பின், ‘சிவில் சடே’, ‘ஜக்கற’, ‘சஷ’ மாட்டினான்.

‘இனி வளெக்சுவிடும்’

அடக்கூப் பண்ண, ‘பத்ரோன்’ இவன் எதிரே ருத்திரசர்மன் மாதிரி ‘றெஸ்ரோறன்’ சாலகைக்கு வளெய்யே நிற்கின்றான்.

அவன் முகத்தில் மலர்ச்சி ததும்பும் சிரிப்புகள் கவியவில்லை. கண்களில் அக்கினி கக்கிற மின்னல். சாந்தமான முகபாவம் தங்கிய போதும், ‘விறும்சத்தி’ சாடபத்ரோன் முகம் ‘சப்’பென்று இருக்கிறது.

தன்னுள் சுரஷே ‘கறுமுறு’த்தான் :

‘உவன் பத்ரோன் நடுகலும் உப்பிடித்தான்’

பரவச நிலை காலநீர்து நிற்கையில் நடுஞ்சூ நீ வி ஒரு பரமமச்சூ. இவனமை மீ நிக் குதறிப் போயிற்று.

‘வெளிக் கிடாச்சூ, மலெல்லமா நடயைகை கட்டுவம்’

மனசு கிளர்த்திற்று : ஓர் இடறல்.

‘பொன்ஸர்’ சொல்லுவமா, விடுவமா?’ பரமவம் நடுநட, கண நரே யோசினை. பத்ரோன் பார்வை ‘இதமாகத் தோணுவதாயில்லை.

‘வீண் முகஸ்துதியாக நினபைப்பான்.....?’

மனசு தராசு பிடித்தது.

யோசித்தான்.

‘அவன் ‘பொன்ஸர்’ சொல்லாட்டியும் பறவாயில்லை. நாம் சொல்லுவம்’

எழுந்தமான சமாளிப்பு. தன்னுள் திருப்தியாகி, உடம்பு நசியச் சிலுப்பி, பத்ரோனகை கடந்தான்.

‘பொன்ஸவா மிஸ்ஸர்’

கட் சவியன்போல் சூரஷே பதிலுக்காகக் காததைத் தீட்டினான். தலை திருப்பாமல் சிறு கடகைகண் எறி.

பத்ரோன் வாயில் பதிலதேயும் இல்லலை.

அவன் கபை புடங்கதைத் திருகி ஊசி முனபைப்பாக ‘உருளோசைப் பார்க்க இவனும் தன் கடிகாரம் பார்த்தான்.

மணி, ரண்டரை.

‘அறுதலன் இனி முறையான்’

கண்டம் ஒன்று தப்பினதான ஆசுவாசம்.

அடுத்து, ‘மதே;ரோ’வைப் பிபிக்கிற ஆவசேம்.

வெளியறே வகேமாக நடந்தான்.

சாலையோரங்களில் வித விதமான பட்சணங்கள்.

வாசனை நாசியை நொடியது. யாழ்ப்பாணத்தில் மூத்துப்பாட்டி பலகாரம் சூட்டு விற்கிற கொட்டில் நெடி மகக்கில் அம்மிறு.

‘உந்தப் பிரச்சனையளக்க மூத்துப்பாட்டி இம்மட்டகைக்கு.....’

அவலமாக யோசிக்க மனசு அழுகி மறுத்தது.

பாட்டி உருவம் கடுகல் விழுகுந்து ஒரு கனவுபோல் பிஞ்சுசாணமாகக் கண நேரம் மனக் கண்ணில் அலகுகிறது. வணை துகில் மொட்டாக்கு.

பாட்டி ஊர்க்குமர்களகை ‘கரை’ சரேக்கிறதில் விண்ணி.

அது ஊர் பராவும் தரியும்.

‘நோர் வயில மித்தக்கா புருஷன் புள்ளையோட சீ விக்கிறதே அந்த ஆச்சியாலதான்...’

ஊனிய கண்கசிவு வளிச்சத்தில் கும்மி மினுங்கிறு.

‘பாட்டி இப்ப இருப்பாவோ....?’

ஐமிச்சமாக இருக்கிறது.

‘தங்கச்சிமார் ரண்டு பரேம ஆளையாள் மாறிக் கடிதம் போடுவாளவ. கன நாளாக் கடிதமே வாறலேல... என்ன சங்கதி...?’

தகேமடங்கக் கருதி கொதித்தது.

போன வாரம் சமாதானப் பச்சுவார்த்தை நடந்ததாகக் களேவி? இது கடலை மூதலாளிகளக்கும் நடுக்கம் எடுத்திருக்கிறதே இவனும் கவனித்து வருகிறான். பிறகு ‘நியூஸ் பப்பர்’ பாரக்கிற விருப்பம் இவனக்கும் இல்லை.

‘இனி இயக்கக்காறருக்கக் காசு குடுக்கிறது பிசகு’

சயெதி காதில் விழுகுந்தபின் மனசு சொல்லுது:

‘சமாதானமாப் போறண்டா, பனேதனே காசு குடுப்பான்....?’

ஓரே மனக் குடசைசல்.

ஆனால் ஒரு வில்லங்கம்.

‘பிரச்சனையை ந்தால் வளிநாடுகளில் உள்ள அகதியளத் திருப்பி அனுப்புவாங்கள்தானே?’

இவனும் அரசியல் தஞ்ச அகதி.

கடும் யோசனை.

உமிழ் நீர் துண்டைக் குழிக்குள் 'முடிக்'கிட்டது.

'இலங்கைக்குப் போய் இனி என்னெண்டு சீ விக் கிறதா?'

சாடயாக மௌளை நரம்பில் வலி எடுத்தது.

சமாளித்து 'அப்பாடம்மெண்ட்' வந்தாயிற்று.

'கடிதம் கிடிதம் வந்திருக்கும்....?'

'லற்றர்பொக்ஸ்' திறக்கப் பறதியாகப் 'பொக்கற்'றுள் 'கீ'யதைத் தடவுகிறபோதுதான், 'றமம்மடே' ரவி 'கீ'யும் எடுத்தது நினையில் வருகிறது.

'மறதிக் குச் சரூப்பால் அடிக் கவணும். அறூப்பாரோட ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு ஓண்டும் சய்யலோது. இன்னொரு 'கீ' சரிக் கட்ட வணும்'

'புறூபுறூப்பூ ஓயவில்லை. 'பொக்ஸ்'ள்' கை விட்டு ஒரு பாட்டம் தடவினான்.

'கடிதங்கள் இருக்குமாப்போல கிடக்கு...?'

இரு விரல் கோதி மெல்ல நுழைத்து, தடக் குப்பட்டதை இடக்கி எடுக்கப் பார்த்தான்.

'அசெடிக் லற்றர்';, ஒரு 'வெடிங்காட்', 'பாங் ஸ்ரேமன்'.

கொஞ்ச நாளாகக் காலில் சிறு அதைப்பு ஒரு சொறி புண் கசிந்து படர்ந்து வருகிறது. இரவில் சாதுவான 'விண் விண்' வலிப்பு. இருந்திருந்து ஊசி குத்துமாப்போல கண்டி நோகுது. 'சயிக்கிள்'ல 'கம்பசு'க்குப் போக்கே க கொக்குவில் பாட்டாளிப் பாவலன் சந்தியில், ஆமிக் காறன் வாறானெண்ட பறதியில் ஆள் தடக்கிக் கால் இடறி 'பெடறல்' கட்டை மொழியில் அடித்தது. ஓட்டகப்புலத்தான் எண்ணையோட அப்பசுகமானது.

'அந்தப் பழைய நோவோ.....?'

'சகெறட்டி சோஷல் காட்டறே'றினியப் பண்ணாமல் 'ஹொஸ்பிறறல்' ஏற்காது 'பிறவைறே'றில காட்டினால் ஒரு மாத சம்பளம் பத்தாது. 'கொமடே'ட'க் குப் போறதானால் லீ வு எடுக்க ஏலாது. மௌண்டு நாளுக்கு மலே லீ வு போட்டால்தான் ஒரு கிழமை மெடிக் கல் தரூவான். நசல் பிபிச்ச....

தஞ்சங் குடுத்த நாடா. திட்டவும் மனசு ஏவூதில்லை.

பசிக்களை. முகம் நற்றி ஏகலும் நய்யாயச் சளித்து மினுங்கிற்று. முகம் உரசிக் கன்னச் சோணகளை அழுத்தினான்.

சப்பாத்துக்கள் கழற்றி நிமிர், மசேயில் ஒரு 'சிலோன் லற்றர்' நலங்கிக் கிடக்கிறது.

தகேம் சூரீ கரித்தது. கன நாளாகக் கடிதம் காணாத தவண்டை பரவசமான அக்களிப்பு உற்றுப் பார்த்தான்.

;றமம் மடே' ரவி பெயர்.

தொட்ட நத்தசை சதசை சாடசை முகம் சமப்பிற்று.

'தான் ஏதோ பெரிய 'பிறமெனிஸ்ர' ரணெட்டு ரவியனுக்கு எண்ணம். தன்ர கடித்ததை நான் பாக்கனெண்டு துரிஞ்சும், வணெமெண்டு மசேயில வச்சிட்டுப்போயிருக்கிறான். பறயெறது மறுப்போக்கு? சயெயிறது பிறப்போக்கு....'

வகெ்காளம் ஆவகேித்து மண்டயெள் புரநைத்தது.

கன நாளாகக் கடிதம் எழுதாத தங்கச்சிமாரில் சோபை இழந்த ஒரு ஆத்திரம் அருக்கபட்டிற்று.

நாட்டுப் பிரச்சினை - வீட்டுச் சங்கதி அறியவும் முடிவதில்லை.

'பாவம் அதுகள்'

மனசு 'திக்திக'கென்று அடிக்கிறது.

'உவன் ரவியின்ர கடித்ததில் ஏதும் இருக்கும் பாதத்திட்டு வபைப்பமோ?'

வியரீ த ஆசை மனசைக் கிளர்த்திச் சலனப்பட்டது.

'எதெண்டாலும் ஒரு ஆளுக்கு வந்த கடிதம் மற்ற ஆள் பார்க்கப்படாது'

மனம் அடித்துச் சொல்லிவிட்டது.

அசமந்தமாக எழுந்த ஆசை, அடக்கிக்கொண்டான்.

சாப்பாடு சமதைத்து வதைத்த சிலமனகைக் குசினியில் காணவில்லை.

'தனக்;கும்ட்டாச் சரிக்கட்டித் திண்டிட்டு வளெிக்கிட்டிட்டான். சரியான சூயநலக காறன். உவனோட பங்குப் பிணைப்புச் சரிவராது.

எரிச்சல் மனசுள் தன்னாரவாரம் புகரைத்தது.

'பிறிஜ் சட்டர்' இழுத்துத் திறக்க, உள் தட்டுக் குலுங்கிற்று. அந்தவாகில் காய்கறி, பழவகை, மீன், இறசைசி, சாப்பாடு கீழே கொட்டுண்ட பின்பே, தனக்குப் போட்ட வதைத்த சாப்பாட்டுக் கோப்பசைச் சோறும் கறியுமாகக் கவிழ்ந்திருப்பதைக் கவனித்தான்.

'ஆஞ்சோஞ்சு பாராதவன் கருமம் தான் சாகக் கடவன்'

பழமொழி நினவை வர, மனசு நொந்தது.

கண் சாடயாகக் கலங்கி மினுங்கிற்று.

கோட்டுண்டு சிதறியதைப் பக்கவமாக எடுத்துப் பீங்கானில் போட்ட பிறகே சங்கதி வளிவந்தது.

‘ஓர் சிறங்கை சோறும் தறோது’

இந்த அவதிக் குள் வளியே மணி ‘ணிங்’ கிட்டது.

கதவ குழிப் பழைய டாகப் பார்த்தான்.

இயக்கக் காறர் போல் நாலு பரே. இவனொத்த வயசுக் காறர். மதெத் அவதிப் படுகிறதாகத் தரிகிறது. முன் பின் கண்டதில்லை.

‘அற மாறி, ஆள் மாறி, அல்லது ரவியத் தடே வந்திருக்கிலாம்.....’

கிலசேம், நஞ்சுள் கிலுக்கட்டி அடித்தது.

கதவ திறந்து உள் விடாமல் விசாரித்தான்.

தங்களதைத் தடேயல்ல, தாங்கள் தங்கியுள்ள இந்த ‘அப்பாடம்மெண்டு’க்கே வந்ததாகத் தரிவிக் கப்பட்டது.

ஓடி முழிசலானான்.

இயக்கக் காறர்தான். எந்த இயக்கமென்று தரிவதாயில்லை. கை கால் ஓடவில்லை.

‘குடுத்தால் பழி, குடுக்காட்டி வில்லங்கம், வாய் துறந்தால் கொழுவல்.....’

இவன் அழகைக் கமுன் அவர்கள் ‘டக்’ கென்று உள்ளே வந்துபோதுதான் விஷயம் வளித்தது.

இவ்வே ‘தவேசவே’க் காறர். கட்ட, ஓர் மொட்டாக் குச் சிஸ்டர். மங்கலுக் குள் இவனை அவன் கண்ணில் சபெப்பமாகத் தரியவில்லை.

இப்பதான் ஆக முழிசாட்டமாகியது.

‘இவ்வே வறே வலே வட்டி இல்லாமல் வந்த நாடுகளிலும் தண்டிக்கொண்டு திரியினம். கறும்மம் என்ன சவத்துக் கு உள்ள விட்டன்?’

ரகஸ்யமான பலதில்லுமல்லுகள் அடிக் கடி திமிலோகப் படுவதை இவன் அறிவான். ‘பரலோக பிதா’ மீட்டதாக இல்லை.

‘அதில இது சதேதி, அல்ல...?’

சினப்பு முகம் காட்டாமல் வந்தவர்கள் போலவே 'நஸைக'ச் சிரித்தான். தவற விட்ட எதையோ தடேவதுபோல் பாசாங்கு சயெ்தான்.

தவே துண்டர்களில் ஓர்வர மரே மரியாதையாக, 'விசுவாசத்தின் ரட்சணயம்' சஞ்சிகையைக் காட்டிக் கட்டார்:

'இதுகளை நீங்கள் பபிக் கிறதில்லையோ?'

இவன் முகம் அருக்குளித்தது.

'நான் சவைம். 'பபிள்'ல 'இன்றஸ்' இல்லை. பபிக் கிறதும் இல்லை'

'வறும் பபேன்' என்று தங்களுக்குள் மட்டுக் கட்டிக் கொண்டனர்.

சிஸ்டர் ஆகவும் மனம் பபரிந்து கொண்டார்.

பரவாயில்லை. வதோகமங்கள் சனங்களின் ரட்சிப்புக்குத் துண்டு சயெ்கின்றன. நீங்களும் இதில் பங்கு பற்றலாம் தானே? இதனை ஓர்வர வாசித்துப் பாருங்களோ'

'தவே நம்பிக்கையோட அபயமிட்ட சனங்களும் இலங்கையில் ஆமியால அழிஞ்சுதுதானே கண்ட பலன்?'

கணை துடுக்க நினதை தான். 'ரவி நண்டா வபிவாகக் கதைப்பான்' என்று வாய் திறவாமல் இருந்தான்.

ரட்சணியத்தை நீட்டியவர் கதை தவண்டயைபித்தது.

'கூற நினயாதயேங்களோ. இப்ப வசதியில்'

இவன் தட்டிக் கழிக் கிறதை மற்றவர் கவனித்து, மலெல்ல எழுந்தார்.

'இதை வச்சிருங்களோ. இப்ப வசதியில் லாட்டி, பிறகு தாருங்களோ வாறம்'

இவன் இதுக்கு மறுமொழி கபறத் தரரியாமல் முழிக் கிறதை ஓர் 'பிபி'யாக்கிக் கொண்டார் அவர்.

சிஸ்டர் அழுவ்குப் பிபியில் நின்றார்:

'எப்ப வண்டாலும் வசதி இருக்கிற நரேம் காசு தாருங்களோ. காசு பபரிசல்ல, மனிசர்தான் பபரிசு. இது வதே வாக்கியம். இது உங்கள்க்கும் எங்கள்க்கும் இடையில் துடர்பை உண்டாக் கியிருக்கிறது. இதுக் காகத் தவேனுக்கு ஸ்ததோத்திரம் சலெல்வண்டம்'

இவனுக்கு இந்த வாக்கியம் அர்த்தப்படவில்லை.

மண்டை வலிக் குமாப் போல் இருந்தது.

'இதென்ன தவேயிலல்லாத சில்லெடுப்பு'

வதே ரட்சணியத்தை அவன் கையில் அழுத்தி அக்களித்துச் சிரித்தார்.

'இது பெரிய உத்தரிப்பு, சொல்லித் தப்பலோமக்கிடக்கு'

வாழ்பைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றின சாடவை வதோகமம்கொடுத்து சாதனையை அடக்கமாகப் பாவனை செய்து, 'எப்பியும்' புத்தகம் வணை வசை சிட்டம்தானே' என்ற சிறு திடும்போடு அவர்கள் வளையறையதும் நரேத்தபை பார்த்தான்.

'சிவ சிவா, நாலு மணியாச்சு'

பீங்கானில் வதைத்த சோற்றை 'வதகவதக'கென்று சாப்பிட்டான். உண்டகளை தகேத்தில் ஆயாசமாகவே 'செற்றியில் கால்குத்துண இரூந்தான்.

'ரவி வருமட்டும் ரிவி பாத்திட்ட ஆறுக்குறங்குவம்'

கிடந்த 'சனல்' முழுக்கத் தட்டிப் பார்க்க, அப்பதான் சனல் ரண்டில் 'லம்படா' முடிந்து எழுத்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

'பறப்பாரால பிரசீயளினர் நல்ல ஒரு பாட்டுப் 'புரோக்கிராமை' விட்டிட்டன்'

அறை ஏகலும் கொஞ்சம் மங்கல் தாவிற்று.

ரவி பரேல் வந்த கடித்ததை மஜேயில் பார்க்க, தங்கச்சிமாரில் வதேனயான ஆத்திரம் கிளர்த்திற்று.

'என்ன திகதியில் 'சீல்' விழுந்திருக்கா?'

விழி குத்தி உற்றுப் பார்த்தான்.

10.12.1989. தலைலிப்பளை.

'ஊரில் பிரச்சினையைண்டா, ரவிக் குக் கடிதம் வந்திருக்காது. இதுகள் போட்டிருக்கலாம் தானே?'

மனசு கிளர்ந்து அழுத்த கண் சுரந்து நீர்ப்பொசிந்து

மினுங்கிற்று. சுரந்த நீர் கடகைகண்ணில் கீற்றுக் கோடுகளாக வழிந்தது.

'எல்லாரும் துவக்குகளோட நிண்டா அதுகள் தான் என்ன செய்யும்?'

ஆறுக்கு இருபது நிமிஷம்.

'இனி வளிக் கிடும்வம்' என்று அடக்கூப் பண்ண, 'ரலிபோன்' அடிக் கிறது.

பசீமுடிய முகத்தில் சடூதியான ஒரு சகோக வாட்டம்.

நோர்வயேலிருந்து அத்தார் இவன் தங்கச்சிமார் பற்றிக் கதைத்திருக்கிறார்.

'எங்கட நாட்டில பண்ணாய்ப் பிறக்கிறதவிட பண்ணோட கபிப் பிறக்கிறவன்தான் கறுமக் காறன்'

கன நாளாக இவனுள் மறுகிக் கொண்பிருந்த ஒரு 'பிளான்', 'போன்கோல்' வந்த பிறகு மனசைப் பிரளயப்படுத்திற்று.

'ரவியிட்ட நரேடியா வாய் விடுகிறது'

கன நாள் தருணம் பார்த்து வருகிறான். ஒரு நாளும் வாய்க்கவில்லை. இன்று மனசு களே களே' என்று அடித்துக் கொள்கிறது.

நடுஞ்சு விம்ம ஒரு பெருமச்சு நீ வி எழுந்தது.

ஒரு சங்கடம்.

'ரவி ஓரே தங்கச்சிக்காரன். சகோதரி ஒண்டுக்குக் ககேக்க, அவன் தன்ர தங்கச்சிக்கு என்னகைக் ககேட்டு, அது 'மாத்துச்சடங்கில்' வந்து நிண்டா...?'

வயசு மயைல் சபில் கொள்ளினும், அச்சம் குபி கொண்டது.

'ஒரு மாத்துக் கலியாணம் ரண்டு குடும்பத்தசை சீ ரழிக்கும்' என்று முத்துப்பாட்டி நடுகலும் சொல்லுவ.

இவன் தற்காலத்து நாகரிகப் பையன், ஆனால், யாழ்ப்பாண வதை கப் பிபிப்பு இறுக்கம் சமய ஆசாரங்கள், விளையாட்டு வினோதங்கள், கோயில் திருவிழாக்கள் என்று நிகழ்ந்தால் நாட்டுப் பிரச்சினை தீ ரந்துவிட்டதாக இவன் கண்ட அரசியல் ஞானம். இளம் சந்ததியான இவனுக்கும் பழம் முத்துப்பாட்டியே ஞானக்குரு.

கலியாணம் கட்டவும் ஆசைதான்.

'முத்துப்பாட்டிக் கு எழுதிக் ககேட்டு, அவர் 'சரி'யெண்டா, வாய் வபைப்பம்'

ஆதங்கத்தோடு எழுந்தான்.

'மோசமான நாட்டுப் பிரச்சனையெளக்க முத்துப்பாட்டி என்ன ஆனாவோ?'

நடுஞ்சு குமுறி, மனசு நெட்டுருவிற்று.

'மதெரோ' விட்டிறங்கி 'றெஸ்ரோறன்ற' வாசல் ஏறும் வரை மனசு தங்கச்சிமாரில் மபிழ்கியதால் சரேவீ ஸ் காறரையோ சிறற்பழியர்களையோ அவதானிக்கவில்லை என்பதை

‘பத்ரோன்’ இவன் எதிரே நின்று ‘நிசுவாரச’ பார்த்தபோதுதான் உணர்ந்தான்.

புது ‘நியூஸ்’ ஒன்று அடிபட்டது.

ஒழுங்கு தவறி, நேரம் பிந்தி, வலேசை சயெக்கிறவர்கள் பட்டியலில் இவன் பெயர் முதலிடம் பெற்றிருக்கிறது.

ஆசை பார்த்த ஆரவார மகிழ்ச்சி.

‘மபண்ட வரூஷ சரேவீ சுக்கு, ரண்ட வரூடசு ‘சோமாஸ்’ கிடகைக்கும்’

அச்சா வலு புளுகம். கோயிலுக்கும் நரேத்தி வதைத்தான்.

‘கடவாளே, எப்பிடயாவது ‘பத்ரோன்’ என்னை வலையால நிப்பாட்ட வணைம்’

இலங்கையிலே கடவாளிடம் அபயங் கட்டவர்களில் பெரும்பாலும் ஒருவரும் தப்பவில்லை என்று இவன் அறிவான். என்றாலும், பய தோஷம் முழு நம்பிக்கையோடு மன்றாடியும் இவன் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக பத்ரோனின் மறு அறிவிப்பு, ‘கிசுகிசு’வென்று பரவிவிட்டது.

‘சுரேஷேக் கு ஜனவரியோடு சம்பளம் கட்டியிருக்கிறது’

இது ஆவணி. ஜனவரிக்கு ஐந்து மாசம் பொறுக்க வணைம்.

‘மாதம் இருநிறு ‘பிறாங்’ கட்டுகிற சம்பளம் வரூஷத்தில் எவ்வளவு தறும்?’

மனசுள் கணக்கிட்டான்.

‘இலங்கைக் காசு ஆயிரத்துக்கு மலே வரூம். பெய்க் காசு. இனி அல்லத்தட்டாமல் ஒழுங்கு வலேகைக்குப் போறதுதான்’

தீர்மானம் எடுத்தாயிற்று.

‘சோமாஸ்’ எடுத்தால் பத்ரோனுக்குள்ள நடந்த நயம் என்னைப் பாதிக்காதபோது, எனது சம்பள உயர்வு எந்த வகையிலும் எனக்கே ‘லாபம்’

மார்க்ஸின் ‘கலி விலை லாபம்’ நல்லோ, சுரண்டல் முறையோ படிக்கவில்லை என்ற கவலை இவனுக்குக் கிடயாது. எனினும், ஒரு கணித மதேதை தனத்தில் இறுமாந்து கொண்டுவளையே தலைநீட்டினான்.

பத்ரோன் முகம் மலர்ந்து வரவறேகிற சாடகை சிரித்தபோது, இவன் வியந்தபோனான்.

‘பொன்ஸுர் மிஸ்ஸுர்....’

‘தான் பத்ரோன் பெரிய கோடீஸ்வரன் என்ற அசும்பாவமே இல்லாமல் எப்பவும் ‘சிம்பிளாக்’ பழகுவதை இப்பதான் கண்டுகொண்டிருக்கிறது’

தனக்குள் சூரஷே 'லொஜிக்' கலாக யோசிக்கலானான்.

இதுகளைத் திரியாமல் 'முதலாளியள் சூரண்டுவங்'களெண்டு கம்யூனிஸ்ட் காறர் போல் எடுத்துக்கல்லாம் ஓயாமல் 'நொட்டை' சலல்லுகிற ரவியபை 'பிடித்துத்தின்கிற' ஆத்திரம் வந்தது.

தங்கச்சிமாறை நினகைக் ரவிமீ து எழுந்த வறொப்பு அடங்கிற்று.

'எண்டாலும் சீ க்கிரம் ரவிக் குப் பதிலடி குடுக்க வணும்' என்ற அங்கலாய்ப்பு அரூக்கபட்டிற்று.

வலை முடிந்து சூரஷே 'ஆத்துப்பறந்து' வந்தான்.

'சோத்தி'க்கு வளியே ஏக சோட்டுக்குக் காடையர் கபட்டம்... குருவித்தலையன்கள்.

இவன் சந்தகேம் குல்லிட்டது.

'எங்கயெண்டாலும் மறஞ்சு நிண்டிட்டு, உவங்கள் போன பிறகு போவமோ?'

'வார்ச்' சபை பாரக்க, மணி 'பனரண்டே முக்கால' கடக்கிறது... நடுச்சாமம் தாண்டுது.

'ஓரு மணியோட 'மெத்ரோ' ஓட்டமும் இல்லலை'

நினகைக் முகம் சமீபி விகாரித்துக்கொண்டது. பதட்டம் மனையடங்கப் புரணத்தது.

அவங்கள் 'கலஞ்ச' பாடாயில்லை, இவனும் 'போற' பாடாயில்லை, யோசிக்க நரேமும் இல்லலை.

புத்தி பதேலித்துக் கொண்டது.

'கடவாளே காப்பாத்து' என்று மனசுள் ஓரு சாஷ்டாங்கம்.

திரும்பிப் பார்த்தான். ஓரு 'சனத்தையும்' காணவில்லை.

'எந்த ஆறுதலுமில்லை' என்று வள்ளி சாகத் திரிந்தபின், மனம் பதகளித்து ஆசுவாசப்பட்டது.

வலுவில் சப்பாத்தகைக் கழற்றி, 'ஜக்கற் பொக்கற்'றூள் கிடந்த 'விஸா'வை எடுத்துக் கால் மசேசுக்குள் சரூகினான்.

'முண்டினாங்களெண்டா. இதகைக் குடுப்பம்'

பத்துப் பதினஞ்சு 'பிறாங்'கை 'றடி'யாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு எட்டி நாலு

சுவடும் வகைக்க, மின்னலடித்தசாடலை... ஒரு குருவித்தலையைக் குறுக்கே பாய்ந்து 'விறுக'கென்று சடூதியாக எதையோ உருவி எடுத்துத்தான்.

கிறிஸ் கத்தி!

'ஐயோ, நான் இண்டகைக்குச் செத்தனே'

தகேம் 'பச்சத்தண்ணியாகிவிட்டது. இவன் அங்கலாய்த்து முழுசி நிற்கிற அவல கோலத்தை வாசியாக்கி, காடையன்கள் 'பொன்ஸ்ஸுவா மிஸ்ஸூர், சவா?' என்று நகிடதமாகக் கட்டுவாய் மட்டவில்லை, இவன், 'அவுக'கென்று 'பொக்கற'றாள் வதைத்த கைசில்லறபைப் 'பிறாங்' முழுவதையும் அள்ளிக் கொடுத்துத்த பின்தான் குருவித்தலையை இவன்கைக்கை விட்டான்.

'எப்படி 'றம' வந்து சரேந்தனே?'

வியப்போடும் கால் மலேஸ் கழற்றிப் பார்த்தபோதும் நடுங்கிற கையில் 'விஸா' நலங்கிப் போயிருந்தது.

'நடந்த சங்கதி தரிஞ்சால் ரவி எக்கணம் கலேபண்ணிச் சிரிப்பான்.....'

அவனுக்குப் பறையாமல் இவன் படுத்து விட்டான். கண்டம் ஒன்று நீங்கியதான நிர் விசாரணத்தோடும் உணவும் கொள்ளாத சடலமானான்.

ரா முழுக்க அவன் கனவில் காடையர்களான குருவித்தலையன்களே மோசமாக அட்டகாசித்திருக்கின்கள்.

உடம்பும் நொய்ந்து போய்விட்டது.

விடியக் கண் விழித்தபிறகும் 'பெட்'பில் தீய்ந்து போய்க் கிடந்ததை ரவி கவனித்தான்.

'என்ன சங்கதி உன் 'பாட்டில் முழுசிக் கொண்டு கிடக்கிறாய், ஏதுங் கரசைச்சல்கிரசைச்சலோ?'

அவன் கட்டேட்ட பிறகே தான் 'தப்பியொட்டி' அந்தச் சம்பவம் மிகப் பயங்கரமாக இவனுக்குப் புலர்ந்தது.

காட்பிக் கொள்ளவில்லை.

'அப்பிடி ஒண்டும்மில்லை'

'சமாளிக்கிறது கட்டித்தனம்' என்று இவன் நினைப்பும். போர்வை நீக்கி, ரவியை பார்த்தான்.

'சங்கதி அறிஞ்சியோ?'

'என்னது?'

‘எனக்கொரு ‘லக்’ அடிச்சிருக்கு’

‘அப்ப, உன் பாடும் வாசிதான்’

ரவி நக்கல் பண்ண, இவனுக்குக் ‘கந்தியாயிற்று, தன் ‘உசத்தியைப் பறவை சாற்றலானான்’ :

‘பத்ரோன் சம்பளம் கட்டிப் போட்டான்’

ரவி நமட்டிச் சிரித்தான்.

‘தலைகுத்திப் பிரண்டாலும் சம்பளம் கட்டாத பத்ரோன், தனக்கு லாபமில்லாம எதையும் செய்யமாட்டான். இப்ப ஏன் கட்டினானென்று திரியுமா? அவன் உன்னை வலையால் நிப்பாட்டி, ‘சோமாஸ்’ குடும்பத்தை வாசியெண்டா, அந்த வாசி வலையால் நிப்பாட்டாமல் சம்பளம் கட்டாததால் எப்பிடி வரும்? சோமாஸில் நிண்டாலும் சம்பளம் கட்டினாலும் பத்ரோனுக்குத் தான் வாசி’

‘அதெப்படி?’

‘ஒரு ஆளையால் நிப்பாட்டினா புதுசா ஆள் போட்டுச் சம்பளத்துக்கு அதிக நேரம் வலையை வாங்கிக் கொள்வான். அல்லாட்டி ‘சோமாஸ்’ எடுத்துவந்துக் குப்பதிலாப் பழைய ஆக்களிட ‘அவசரவலையை’ வாங்கி ஈடு செய்வான். எப்பிடிப் பார்த்தாலும் முதலாளிக் குத்தான் லாபம். முதலாளிமார் எப்பவும் எங்கையும் வலையைக் காற்றைச் சூரண்டி வஞ்சிக்காமல் எதுவும் செய்யமாட்டாங்கள்....’

சூரணைக்கு அரியண்டமாக இருந்தது. ரவியின் பச்சைக் கட்டால் என் வாசி கட்டும்’ என்று நினைத்தான். ‘இவன் மட்டில் பச்சைப் பயன் இல்லை. உவனுக்கு மண்டகைக் கொண்டும் பிராது’ என்று ரவியும் கதையை மாற்றினான்.

‘மசேயில் கடிதம் வசைச்சன். நீ எடுத்துப் பார்க்கலேப் போல’

ரவி கட்டை இவனுக்கு ;சூரணை’கென்று தைத்தது.

‘கவரில் உன் ர பரேல்லோ இருந்தது?’

‘உடசைச் ‘கவர்’ தானே – பார்த்திருக்கலாம்’

‘எண்டாலும் ஓராளின் ர பரேல் வாற கடிதம் இன்னொரான் பார்க்கப் படாதுதானே?’

‘அதுவும் சரிதான், ஆனா, கடிதம் உனக்கும் சதேதிதான்.’

கடிதத்தை எடுத்துக் குடும்பக் கையோடு ரவி ‘பாத்றம்’ பக்கம் போக இவன் இருந்தவாகில் படித்து விட்டுச் சிரித்தவனாக வலு ‘குவியில்’ துள்ளி எழுந்தான்.

‘ரவி, ஒரு ‘குட்’ நியஸ்’

'என்னது?' என்று ரவி கடைக்கமுதலே சூரஷேச் சொன்னான்:

'இலங்கையில் இப்ப சரியான பிரச்சினையாம் ரண்டு பகுதியாலயும் சட்டப்பட்டு நாள் வீ தம் அம்பது அறுவதெண்டு சனம் சாகுதாம். யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெரிய அழிவு வரப்போகுது. அதுக்கிடையில் தங்கச்சியவையை 'ஏஜன்ஸி' மலம் மத்த மாமா ஜமேனிக் கு அனுப்பி வசைசிட்டார். அவே சுகமா வந்து சந்தித்தினம்'

ரவி 'நமட்டி'ச் சிரித்தான்.

'உதே 'குட் நியூஸ்?', சனங்கள் சாகிறதும் உனக்குக் 'குட் நியூஸ்', என்ன? இந்தப் போர்வையில் வேஷங் கட்டி நிக் கிறவையால்தான் பிரச்சினை முத்துது'

'நான் அதைச் சொல்லலே....'

'பின்ன, எதைச் சொன்னணி?'

பசேசு வரவில்லை.

'தங்கச்சியவே பிரான்சுக்கு வாற சங்கதிய முக்கியப் படுத்துத்தாமல், 'பாவம், அப்பாவிச் சனங்கள் தான் வீணாச் சாகுதுக்'ளெண்டு 'இரக்கமா'ச் சொல்லி ரவியை மெல்லமா வளசைச் சிருக்கலாம். பறவாயில்லை. அதுகள் கரசைச் சலில்லாமல் வந்து சேருமட்டும் ஒண்டும் பறையாமலிருந்திட்டும் பிறகு பாப்பம்'

கன நேரமாகியும் சூரஷேச் பதிலதேும் சொல்லாமல் யோசித்தபடி இருந்தவன், கடசை வரியைப் படித்தபோது...?

முத்துப்பாட்டி.....

அறையான அமையையில்.....

(தினகரன் - 1992.)

NavajothyBaylon@hotmail.co.uk